

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 268/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 374/2011 zo 6. júna 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 374/2011 zo 6. júna 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľka bola účastníčkou konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci vedeného Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 21 C 136/2008 v procesnom postavení navrhovateľky.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„V označenej právnej veci bol sťažovateľke dňa 20. 7. 2011 doručený rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 15. 7. 2011, sp. zn. 21 C 136/2008-131, ktorým súd rozhodol tak, že návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Proti tomuto rozsudku sťažovateľka podala včas odvolanie.

Sťažovateľke bol dňa 8. 8. 2013 doručený rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6. júna 2013, sp. zn. 9 Co 374/2011-184, ktorým súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 15. 7. 2011, sp. zn. 21 C 136/2008-131, potvrdil a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Škoda vznikla navrhovateľke v katastrálnom konaní o povolenie vkladu, v ktorom vznikli extrémne prieťahy v konaní (trvalo 3308 dní).

Dôvodom na zamietnutie žaloby bolo (inter alia), že rozhodnutie Správy katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky o prerušení konania o povolenie vkladu zo dňa 13. 10. 2005, č. V-171/01, nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť. Z toho dôvodu podľa odôvodnenia prvostupňového rozsudku i rozsudku porušovateľa sťažovateľke nevznikol nárok na uplatnenie si nároku na náhradu škody.“

Podľa názoru sťažovateľky „*Porušovateľ sa v podstatnom rozsahu vôbec nevysporiadal s odvolacími dôvodmi, ktoré sme uvádzali v našom odvolaní zo dňa 3. augusta 2011. V tom rozsahu, v akom sa odvolacími dôvodmi zaoberal, ich, ako aj celú vec, nesprávne právne posúdil.*“.

Sťažovateľka ďalej uvádza:

„*Porušovateľ sa však nesprávne a nedostatočne vypořiadal s našou argumentáciou týkajúcou sa rozporu ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. s Ústavou SR... Ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z... nie je v súlade s princípom proporcionality, ako také odporuje čl. 13 ods. 4 Ústavy SR a čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a je teda protiústavné.*

„*Súdy oboch stupňov teda rozhodli na základe protiústavného ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z...*“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„*1. Základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6. júna 2013, sp. zn. 9 Co 374/2011-184, porušené bolo.*

„*2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6. júna 2013, sp. zn. 9 Co 374/2011-184 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.*

„*3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania v sume 340,90 eur (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov) na účet jej právneho zástupcu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka sa v prvom rade domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľky uplatnenú v sťažnosti ústavný súd poukazuje na všeobecné východiská svojej judikatúry, ktoré uplatňuje pri predbežnom prerokovaní, resp. rozhodovaní o porovnateľných sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že k úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez

akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranné, nezávisle a s využitím všetkých zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takeho postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejsť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Účelom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v prvom rade zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky

nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere,

ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd považoval za potrebné z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným

dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Vychádzajúc z uvedených všeobecných východísk, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní pristúpil k preskúmaniu sťažnostnej argumentácie sťažovateľky, ktorá je vo svojej podstate založená na tvrdení, že krajský súd

a) „sa v podstatnom rozsahu vôbec nevysporiadal s odvolacími dôvodmi, ktoré sme uvádzali v našom odvolaní zo dňa 3. augusta 2011. V tom rozsahu, v akom sa odvolacími dôvodmi zaoberal, ich, ako aj celú vec, nesprávne právne posúdil“ a

b) rozhodoval „na základe protiústavného ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z...“.

V nadväznosti na námietku sťažovateľky, že sa krajský súd „vôbec nevysporiadal s odvolacími dôvodmi“ a že „celú vec, nesprávne právne posúdil“, ústavný súd považuje za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorej sa okrem iného uvádza:

«Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že prvostupňový súd vzhľadom na vykonané dokazovanie riadne zistil skutkový stav veci v zmysle ust. § 153 ods. 1 O. s. p. Vec tiež správne právne posúdil, keď na danú právnu vec aplikoval ust. zákona č. 58/1969 Zb. ako aj zákona č. 514/2003 Z. z. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie tiež náležitým spôsobom odôvodnil, tak, ako to má na mysli ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre jeho rozhodnutie podstatné. Súd prvého stupňa sa dostatočne podrobne zaoberal všetkými podmienkami, ktoré musia byť splnené na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ako aj za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Tiež v napadnutom rozhodnutí vyložil, z akého dôvodu zákonom požadované predpoklady pre vznik zodpovednosti v danom prípade naplnené neboli.

Odvolací súd považuje pochybnosti navrhovateľky, či súd prvého stupňa správne identifikoval, kto je v konaní na strane odporcu za úplne irelevantné - navrhovateľka ako odporcu označila Slovenskú republiku a Úrad geodézie, kartografie a katastra SR ako orgán konajúce v jej mene, pričom odvolací súd nemá žiadnu pochybnosť, že s takto označeným odporcom prvostupňový súd aj konal. Označenie Slovenskej republiky ako „odporcu“ a nie „odporkyne“ nijako nespochybňuje Slovenskú republiku ako žalovaný subjekt v konaní.

Rovnako navrhovateľkou vytýkané striktné rozlišovanie súdu medzi nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím nie je namieste. Uvedená požiadavka vyplýva z platnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci na základe zákona č. 514/2003 Z. z.; na rovnakej požiadavke bol založený aj zákon č. 58/1969 Zb., ktorý platil do 1. 7. 2004. Striktné rozlišovanie medzi oboma druhmi zodpovednosti je nevyhnutné pre posúdenie, či boli naplnené zákonné podmienky vzniku týchto zodpovedností, ktoré sú sčasti odlišné.

Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom prvostupňového súdu, že v prejednávanej veci k nesprávnemu úradnému postupu došlo už k 10. 3. 2001, keďže o návrhu navrhovateľky na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti (podaného dňa 9. 2. 2001) mala príslušná správa katastra rozhodnúť najneskôr do 9. 3. 2001, t. j. v rámci zákonnej tridsaťdňovej lehoty, pričom vzhľadom na okolností prípadu mala zjavne správa katastra rozhodnúť o prerušení konania. Odvolací súd sa v tomto smere stotožňuje s argumentáciou odporcu, že vzhľadom na to, že orgány katastra ešte k uvedenému termínu nemali vyriešenú otázku o vklade pod č. V - 1856/99 (predbežnú otázku), keď v zmysle § 41 ods. 2 katastrálneho zákona sa práva k tej istej nehnuteľnosti zapisujú v poradí, v akom sa správe katastra doručili zmluvy, verejné alebo iné listiny o vzniku, zmene alebo zániku práva k nehnuteľnosti na zápis do katastra, mohli v danej veci rozhodnúť len o prerušení konania. Nerešpektovanie zákonom predpísaného postupu na rozhodnutie o návrhu na povolenie vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností malo v danej veci za následok (ten) to, že k vkladu vlastníckeho práva navrhovateľky došlo až po lehote vyplývajúcej z ust. § 32 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam. Avšak ak katastrálny úrad nerozhodne

o návrhu na vklad v zákonom určenej lehote, nemôže len z titulu dopustenia sa uvedenej procesnej nesprávnosti (bez ďalšieho) katastrálny orgán zodpovedať za všetko, čo nastalo v čase po uplynutí lehoty, v ktorej mal kataster rozhodnúť o vklade, do rozhodnutia o vklade a čo malo negatívny dopad na majetok účastníka katastrálneho konania. Ku dňu 10. 3. 2001 nemohla predstavovať výška navrhovateľkou uplatňovanej škody sumu 18.588,59 €, ako správne skonštatoval prvostupňový súd, keď v konaní nebol produkovaný žiadny dôkaz o tom, že by navrhovateľke uvedená škoda s určitosťou bola vznikla (navrhovateľka nepreukázala žiadnym dôkazným prostriedkom, že jej očakávaný príjem z prenájmu nehnuteľnosti bol reálny). Záver prvostupňového súdu, že navrhovatelia zo zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (podľa zák. č. 58/1969 Zb.) vznik škody nepreukázala, je preto podľa odvolacieho súdu správny. Keďže chýba predpoklad vzniku škody, potom nemôže byť naplnený ani ďalší z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, a to príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Preto aj podľa záveru odvolacieho súdu neboli v prejednávanej právnej veci splnené (kumulatívne) zákonné predpoklady zodpovednosti odporcu za škodu z titulu nesprávneho úradného postupu a bez ďalšieho tak navrhovateľka nemohla byť v tejto časti uplatneného nároku v konaní úspešná.»

V ďalšej časti odôvodnenia rozsudku krajský súd uviedol:

„Pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, prvostupňový súd skúmal naplnenie zákonných predpokladov pre vznik tohto druhu zodpovednosti z hľadiska zákona č. 514/2003 Z. z., podľa názoru odvolacieho súdu správne. Týmto nezákonným rozhodnutím je podľa tvrdenia navrhovateľky rozhodnutie správy katastra o prerušení konania o návrhu na povolenie vkladu č. V - 171/01 zo dňa 13. 10. 2005 o prerušení konania o návrhu na vklad. Predmetné rozhodnutie nebolo nikdy zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť, čo je prvoradá podmienka pre uplatnenie nároku na náhradu škody z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Už tento predpoklad teda nebol v danej veci naplnený. Rovnako sa odvolací súd zhodne s názorom prvostupňového súdu domnieva, že navrhovateľke nemohla byť ňou uplatňovaná škoda (ktorá mala vzniknúť ešte pred vydaním rozhodnutia o prerušení konania) v podobe

ušlého zisku vo výške nájomného za byt, (t. j. za obdobie od 9. 3. 2001 do 13.10. 2005), spôsobená - podľa navrhovateľky nezákonným – rozhodnutím o prerušení vkladového konania, pretože ak by malo nezákonné rozhodnutie o prerušení konania spôsobiť navrhovateľke škodu, tak táto nemohla vzniknúť ešte pred vydaním - podľa navrhovateľky nezákonného - rozhodnutia. Odvolací súd - rovnako ako súd prvého stupňa - zastáva názor, že nesprávny úradný postup správy katastra v danej veci bol ukončený vydaním spomínaného rozhodnutia o prerušení konania o návrhu na povolenie vkladu dňa 13. 10. 2005. Tvrdenie navrhovateľky, že nesprávny úradný postup zo strany správy katastra pokračoval aj po 13. 10. 2005 nie je opodstatnené.

Nenaplnenie zákonných predpokladov (a to kumulatívne) vzniku zodpovednosti odporcu za vznik škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ako aj nezákonným rozhodnutím tak boli dostatočným dôvodom na zamietnutie návrhu navrhovateľky; z ktorého dôvodu sa potom odvolací súd ďalším dôvodom, pre ktorý by nebolo možné navrhovateľke priznať uplatnený nárok (námietka premlčania) bližšie nezaoberal, v podrobnostiach odvolací súd odkazuje na zdôvodnenie napadnutého prvostupňového rozsudku...

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z vyššie uvedených dôvodov ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.)...“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku podrobne, zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s odvolaním sťažovateľky, s ktorého argumentáciou sa nestotožnil, a preto odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Napadnutý rozsudok krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že „ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z... nie je v súlade s princípom proporcionality, ako také odporuje čl. 13 ods. 4 a čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a je teda protiústavné“, krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol:

„Záverom odvolací súd poznamenáva, že nemožno platnú zákonnú úpravu (§ 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.) namietanú navrhovateľkou vnímať ako reštriktívnu, nakoľko podľa jej názoru nie je v súlade s princípom proporcionality, a teda odporuje čl. 13 ods. 4, čl. 46 ods. 3 Ústavy SR. Práva priznané Ústavou SR sú podrobnejšie upravené v jednotlivých zákonoch (a následne prípadne ešte v právnych predpisoch nižšej právnej sily), v danom prípade v zákone č. 514/2003 Z. z., ktorý len podrobnejšie stanovuje podmienky, za akých zodpovednosť spôsobená nesprávnym úradným postupom alebo vydaním nezákonného rozhodnutia vzniká, a za ktorých ju možno uplatňovať. Stanovenie konkrétnych kritérií vzniku a uplatňovania takejto zodpovednosti v zákonnej úprave nemožno vnímať ako obmedzujúce, nakoľko ani právo na náhradu škody voči štátu v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR nie je právom absolútnym.“

Námietkou sťažovateľky o „protiústavnosti“ § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu jej presvedčenia o jeho „reštriktívnom“ charaktere vo vzťahu k čl. 13 ods. 4 a čl. 46 ods. 3 ústavy sa krajský súd vecne nemohol a nemal zaoberať, pretože všeobecné súdy nemajú právomoc vyslovovať súlad či nesúlad zákonov s ústavou. Túto právomoc zveruje ústava [čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy] výlučne ústavnému súdu, a preto krajský súd v posudzovanej veci nemohol porušiť sťažovateľkou označené práva.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základnými právami podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2015